

Hraběnka z Mareilles.

.... Román ....

NAPISAL CHARLES MEROUVEL.

"Co?"

"Nevím — ale zda se mi, že ně-
kdo eváří po silnici..."

Tousaint přiskočil příkop.

Marcella v bílém šatě na čer-
ném koni blížila se jako přitrka.

"Odejdí," obrátil se Vardon k

Melině, "pospěš ke krémě... zdrž

se tam — dej jim pit — ale ut'

neodcházej! — příjdu tam za te-
bou... zapomněl jsem něco říct

tvé matce!... Jdi už... učin mi to

k vůli..."

Melina obrátila se ke krémě,

Jejíž osvětlená okna bylo vidět

jí z daleka, a Tousaint běžel na

zpět k chatě, z níž se vrátil za o-

kaměnk, provázen matkou Basti-
enovou.

Marcella, plna úzkosti a nepo-

koje, pobádala rychlého koně ke

stále většímu spěchu... cítila, že

má v markýzi de Parsay věrného,

spolehlivého přítele, a věděla, že

smutí mu víc všec... Snad ji po-

radí a pomůže!"

Skoro ptačím letem míhla se o-

kolo zámku Roissy... Za osvětle-

nými okny žil nepřítel, nelhosty-

ný, ale spravedlivý nepřítel, kte-

réž chtěl smrti krutou úrazku —

krvi nepřítelou... a to právě!

Děla byla i žena, pro níž bylo spá-

cháno tolik zločinů, a pro níž bu-

de prolito tolik slz a tolik krev...

mladá dívka cítila, že nezbyvá

ji nežli utéci se do ochrany Par-

sayovy — a volněji si oddechla,

když se ocitla na jeho pozem-

cích.

Pět set kroků od zámku byla

cesta zatažena řetězem.

Klisna přeletěla jej skokem a

zastavila se teprve před zámkem.

Sluhové, bavit se v předání,

vyběhli přede dveře.

"Pan de Parsay?" ptala se

mladá dívka.

"Slečna Raynaudová?" vykřikl

sluha, zaražen pohledem na dív-

ku v salonním obleku na zpo-

zném koni — tak pozdě večer —

před zámkem.

"Přím se po panu Parsayovi,"

opakovala Marcella.

"Pan baron strávil den v Paří-

ži, slečno."

"Jaká náhoda! Kdy se vrátí?"

"Čekám pana markýza asi za

hodinu."

Mladá dívka hřýla se do rtů

— byla zoufalá...

Ale za chvíli se zase vzpružila

a rychle seskočila s koně.

"Podrte mi koně — zanechám

mu několik slov," pravila.

"Můj bože — co se děje?" ptal

se sluha, polekán strnulým výra-

zem mladé dámy.

"Hrozná věc... Dejte mi, čeho

treba ke psaní!"

Služebnictvo, znající lásku ve-

lité svého k sestince, slyškou

se plno účastnosti okolo mladé

dívky — a komorník vedl ji do

malého salonku, kde nacházel se

velikém chvatu a chvějící se ru-

ko tu to řádky:

"Příteli!

Potřebuji Vás! Přijela jsem k

Vám sama — v noci. Z toho mů-

žete soudit, jak jsem zoufalá. To,

co Vám musím říci, jest hrozná.

Jakmile se vrátíte, necht' je kdy-

koliv, pospěšte ke mně. Čekám

Vás. Řekněte, že nane budete

chránit... Nuže, naděsí k tomu

čas!

Vaše ubohá Marcella."

Slouzila list a nechala jej leže-

ti nezapечатý na stolek.

"Odezvěďte markýzovi list o-

kamžitě, jakmile se vrátí!" poru-

čila.

"Ano, slečno!"

Dívka vesdla zase na koně.

"Neporoučí slečna, aby ji ně-

kdo doprovodil?" ptal se komo-
rník.

"Není třeba!"

Marcella vlnitě pozdravila a

evárla se dvora.

"Musí se dít pravdivá věc,

že se slečna odhodlala k takové

že jízdě," prohodil kuchář.

"Kdo ví?" prohodil jiný. "Pan-

stvo mívá někdy podivné nápady

— snad to byl pouhý vrtoch."

"V deset hodin večer osm mil

cesty!... A byla blehá jako stě-

na..."

"Jest velice neohrožená... Ne-

bojí se..."

"Na jejím znamenitém koni

šla a stíny osob — bylo slyšet i

krátký lomoz a čepot — potom

zavladlo zase divnější ticho.

Marcella, pozorující celý vý-

stup, nedovzdala si vysvětlení, co

se děje — ale mysl to snadno cha-

peme.

Kočí, nabízející svůj kočár v

Melinu Guillardovi, byl tam po-

slan hrabětem de Mareilles...

Straub byl lapan a vveden do

poškoje, v němž byl vězněn chova-

tec jeho Pidoux.

V hlubokých myšlenkách doje-

la Marcella až ke křivozavce, k

mu, vykřičenému a nebezpeč-

nému.

Pobídla koně k rychlejšímu bě-

hu, přiskočila příkop a zabočila

na silnici Varenneskou, když z

nenadání narazila klisna na nevi-

dělnou překážku a klesla k zemi,

že se zlomenou nohou a přeraže-

nými zbraněmi.

Mladá dívka, vyhozená prudce

ze sedla, letěla na patnáct kroků

do předu, a zůstala ležet ve mlá-

bách na trávníku.

XII.

DIVOŠKÉ HODY.

V krémě otce Lafouilleta bylo

plno — a hosté bavili se zname-

nitě.

Nejveselejší byli bratři Rigoi-

sové, šeredný, surový Bernard,

povozník, a obilce Prosper, uhlík.

Všichni byli již zpití, když přišla

do krémy Melina, jediná zde žen-

ština mimo domácí paní, odpor-

ou a rudohej čarodějnicí, obje-

mných tvarů a nechutného vzer-

zení.

Melina, která se v tom okoli

vyjmala jako děmant v uchu dě-

večky u krav, cítila se volna mezi

zpitymi; sedla si mezi bratry Ri-

goisovy, kteří jí těžkými jazyky ba-

vili všelijakými šprýmy a poklo-

namí.

Nebyla tím však uražena; zdá-

lo se, že je ani neslyší — a ozva-

la se jen občas, když vyzývala je

k pití.

Platila za ně — a na stole ku-

pily se láhve všech tvarů a ba-

rev.

Jizba byla prostranná — a s

jedné strany přiléhala k ní ku-

chyně, s druhé pokoj Lafouillet-

ův.

Melina nebyla vybíračná a rá-

da se bavila s kýmkoliv, ale po-

byt v tak přeplněném a nízké kré-

mě stával se jí přece nesnesitel-

ným. Ohlédla se po hodinách.

"Jest pozdě," pravila.

"Snad vás nás nechtěla již o-

pusťiti!" zvolal Bernard Rigois

nad míru rozjařen vinem.

"Jestě ne —" pravila, paměti-

lou prosba la Bréhoxy. "Ale po-

slýšte — někdo přichází."

"Otevřete!" zvolal kdosi za

dveřmi.

Melina vstala.

"Co jest — co se stalo?" zvol-

ala spěchaje ke dveřm.

Poznala Tousaintův hlas.

Byl to on; nesl v náručí bez-

vládné tělo Marcelly Raynaudo-

vé.

"Řimanka," která věděla, že

mnohý z přítomných znal druhdy

Tousainta Vardona, chtěla mu u-

šetřit možná nepřijemnost, i

pravila:

"Ať, tot' správce z Roissy, pl-

nokrevný Američan!"

"Ten má plné kapsy zlatáků!"

dodal Lafouillet. "Zdá se, že př-

chází ze země, kde sbírají zlati

na ulici jako my zde kameny..."

Často jej zde vidím."

"A není ani trochu hrďdí?" vni-

sil se do hovoru Simon Rivolar-

d. "Seznámili jsme se spolu... dobrý

chlupík!"

Hostinská odešla do svého po-

koje, vlnitě do malého kotce,

kde stála postel, zastřená staro-

dávnými rudými záclonami.

"Nezdá se vám, že jest ten

správce nápadně podoben la Bré-

chovi?" ptal se jeden z přítom-

ných.

"Tousaint byl můj přítel," o-

zval se Simon. "Znali jste jej?"

Jest mrtev — ubožák!"

V tom vrátil se do šenkovny

muž, který byl přinesl dívku, a

pravil zpola francouzsky, zpola

spanělsky:

"Vracel jsem se domů, do Rois-

sy... tu zaslechl jsem dusot ko-

kteřá vycházela z malého pokoji-

ku.

"Ně to není," pravila, "pouhá

mláďa... Šlepička jest již na no-

hom... ptá se, kde jest..."

Melina strčila Rigoise.

"Měj byste ji to fici, Bernard-

de," pravila se směchem.

"Nemá k tomu odvahu," dráž-

dil jej Simon. "Kdyby se slečinka

na něho podívala, zalezl by pod

stůl jako krtek!"

"Na to bych se podíval...!" mlu-

vil Rigois.

"Bylo by to zajímavé," smál se

Lafouillet. "Mohli byste udělati

velké štěstí... snad by si to ve-

zvala za muže."

Nastal smích a uzavíraly se

sazky... Melina živě podněcovala

muže proti sobě a konečně hodi-

ši na stůl asi dvacet louisdorů,

zvolala:

"To vše sázím proti desíti sou,

že se Bernard Rigois, který si

hraje na járdnu, neodvážní ani ji

pobídnouti... a to přece není pra-

zděné umění!"

"Dobře, sázka platí!" řekl Ber-

nard vstávaje. "Ušchouvejte pen-

ty, Lafouillete, možná, že by je

pak chtěla vzít zpět... a já chci

je vyhrát!"

"Zůstan'!" zvolal uhlík. "Což

nevěříš, že tě dohání k nesmysl-

nosti?"

"Dej mi pokoj!"

Nevrálval. Stál ještě pevně

na nohou — jen myšlenky sly mu

kolom..."

Vešel a zavřel za sebou dveře.

"Tot' špatný skutek, Melino!"

pravil uhlík. "Zavinila jste nešť-

st!"

"A kdyby! Proč jedině mi má

mele trpěti!" pravila nebdale.

Všichni zmklí.

Vardon stál jako ztrnulý...

V tom stannl před krémou je-

zdec.

Seskočil s koně a vešel do

vnitř.

Byl to markýz Kristian de

Parsay.

Jakmile přečetl po svém ná-

vratu Marcellinino psaní, spěchal

do la Varenne.

Jeho kůň zakopl o zdechlou

černou klisnu — i šel hledati i

hled pomoci do krémy.

V tom se otevřely protější dve-

ře a do šenkovny vřávoral ohyž-

ný Bernard, volající rozdělen:

"Penze! Penze! Vyhrál jsem!"

Markýz nevěděl, od jde.

"Stalo se zde nedaleko nešť-

stí," pravil. "Světlo! Pojd'te!"

Melina pohlédla zlostně na u-